

при *Капу-баиръ* (надъ Айтосъ). Тукъ отпрадениятъ до него руски пратеникъ (илчия) е билъ убитъ отъ самия него и за да не падне въ руски рѣцѣ, понеже трѣбвало да се прѣдаде, той се отровиль. Погребанъ билъ до джамията на село *Иридже*, Балчишко.

Внукъ на *Тахиръ-ага* е билъ видниятъ въ Сливенъ сѣдия и богаташъ *Халисъ-бей*, обранъ отъ тайфата на *Хитовъ* въ 1859 г.

Приготовленията по изселването на сливенци.

И тъй, почти всички сливенци, провинени въ помагане на руситѣ, въ отмъщения и обири надъ турцитѣ, а най-вече, въ готвено възстание срѣщу тѣхъ, съ узнаването, че руситѣ се оттѣглятъ отъ България и я оставятъ неосвободена, трѣбвало да избератъ едно отъ двѣтѣ: *прѣдишно робството съ рискъ за животъ и имотъ — или прѣселване.*

Навикнали цѣли десетъ мѣсеца и половина на свобода, сливенци мъчно можаха да се примирятъ съ повръщане къмъ стария редъ, който въ такъвъ случай щѣше да се почувствува по-тежъкъ. Ето защо, мнозинството на града рѣшава да удари задъ Дунава и примижи прѣдъ оставени роднини и близки, прѣдъ имоти и огнища, — прѣдъ люлката на своето минало. По тоя пжтъ Сливенъ, като „столица на румелийскитѣ българи,“ както се изразява *Слейдъ*, повлича слѣдъ себе си по-голѣмата частъ отъ населението на юго-източна България.

Мнозина погрѣшно вѣрватъ, че дошлиятъ подъ Балкана руси сж истински виновници за прѣселването или по специално — тѣ сж подбуждали сливенци и др. българи да се прѣселватъ въ Русия. Подбуждането е посрѣдствено и по-скоро *официално*. Всички руси, които сж познавали Сливенъ и сливенци, плодороднитѣ и прѣлестни мѣста на подбалканскитѣ покрайнини, въ сравнение съ тия на бесарабскитѣ степи и трѣсища, дѣто посочили новитѣ огнища на прѣселенцитѣ, открито сж съвѣтвали послѣднитѣ да не напуцатъ родината си и че „и за тѣхъ ще дойде редъ“. Самъ Раковски изповѣдва, че *Дибичъ* е говорилъ въ тая смисълъ на българската депутация отъ Сливенъ и Котелъ. Селимински пкъ твърди, че подобни съвѣти били давани отъ офицери отъ неруска народностъ въ руската армия. Англичанина *Слейдъ* сжщо е убѣждавалъ сливенци и котленци да не се прѣселватъ, но той е свивалъ рамена прѣдъ тѣхния отговоръ, че нѣма други изходъ, защото инкъкъ султана ще ги накаже. И тъй, *прѣселването*, колкото и осждително да е било, е *крайностъ* отъ неизбѣженъ и извънредно важенъ за новата ни история характеръ.

За доказъ на обстоятелството, че българското изселване слѣдъ идването на руситѣ подъ Балкана не е било из-